

[Arne Bjerregaard]

en nedgang i forbruget, det vil være en naturlig følge. Det vil give ca. 200 mill. kr. mindre. Der vil da selvfølgelig også ske stigende unddragelse fra vareomsætningen. Det vil beløbe sig til op imod et par hundrede millioner kroner. Der vil blive et stigende smugleri. Det kan vel beløbe sig til 100 mill. kr. Der vil selvfølgelig blive en faldende omsætning, og det vil give et faldende beskatningsgrundlag og dermed selvfølgelig en faldende indtægt for staten, og det kan vel ansættes til et par hundrede millioner kroner.

Dermed har vi brugt de 2.500 mill. kr., og dermed får man kun en reel stimulans af momsforhøjelsen på ca. 800 mill. kr. Herudfra har vi i tidligere beregninger i disse forhandlinger, jeg har været med til mangfoldige gange, fået, at den har en pristalseffekt på nogle promille, og de skal selvfølgelig også medregnes i svækkelsen af statsfinanserne. Dertil vil den have en direkte indflydelse på overenskomstforhandlingerne og dermed yderligere en påvirkning af de kommunale skatter, og disse vil igen have en indflydelse på overenskomstforhandlingerne og overenskomstresultatet og dermed lønstigningerne. Hele suppedasen vil igen have en direkte og indirekte indflydelse på den almindelige pristigning, som igen i andet led vil have en indvirkning på prisstigningerne. Hvis man filosoferer sådan, så kommer man efterhånden til, at momsforhøjelsen på 2 pct. vil have en effekt på nul eller mindre.

Det er jo det dilemma, man står over for, og det er vel de problemer, som regeringen har prøvet på at løse og tage højde for ved at sikre sig, at der bliver foretaget andet. Men nu er der bare det beklagelige ved det, at vi, som skal tage stilling til de 2 pct., ikke har fået at vide, hvad regeringens reelle tanker på andre områder er. Man får at vide af venstres ordfører, at det skal være en flerstrengt økonomisk løsning af problemerne. Ja vel, det kan vi acceptere, men vi har bare ikke set de reelle forslag om denne flerstrengede økonomiske problemløsning.

Derfor er det vanskeligt for os at se sammenhængen, fordi vi, selv om man måske kan tillægge os visse spirituelle tilbøjeligheder, i alt fald ikke er tankelæsere, der kan se, hvad regeringen og regeringspartierne tænker på med hensyn til den flerstrengede økonomiske løsning. Det er det, der er så forstemmende for os, som har den største velvilje til

at hjælpe med til at løse landets økonomiske problemer og også har den største velvilje til eventuelt at påtage os et medansvar for en mømsforhøjelse. Når vi ikke ved, hvad det er led i, i al fald ikke reelt, er det forbistret svært at tage stilling til dette.

Derfor må vi sådan set sige til regeringen: hvorfor sådan et kissejav med dette? Det skal træde i kraft til oktober. Havde man mistet så meget ved at sætte det i kraft til november? Ja, det kan man selvfølgelig regne ud efter de tal, man opstiller, men hvis man bruger mine tal, så kunne det være hip som hap, om man satte det i kraft til oktober eller til november. Hvis man nu satte det i kraft til oktober, kunne vi andre også få at vide, hvad det er, regeringen tænker på, hvad det er, man vil, hvilken samordnet politik der er, man vil lægge frem for dette ting. Så kunne vi tage en klar stilling og en saglig stilling til dette.

Hvis vi tager positiv stilling til dette – det skal jeg ikke på nuværende tidspunkt kunne sige – er vi nødt til at sige, at så er det kun ud fra ønsket om at give regeringen endnu en chance. Men jeg er næsten bange for, at det kan blive negativt. Derfor må jeg sige til regeringen: tag op til overvejelse, om det ikke var væsentligt at fremlægge en samordnet plan her i folketinget og så tage det forslag op sammen med den i stedet for nu, hvor det sådan set ikke har nogen rimelighed at fremsætte det så isoleret, hvilket i al fald er at stille de velvillige partier i et særdeles stort dilemma.

Hjortlund Christensen (DR):

Den økonomiske situation, vi står i, betyder, at der ligger en regning til befolkningen, som nu skal betales. Den afgæede regering og augustforligspartierne må blot registrere, at de politiske midler, som vi hidtil har anvendt til at løse vores økonomiske problemer med, er ubrugelige, og min anbefaling til regeringen er, at man må benytte en anden form for økonomiske lærebøger. Retsforbundet har nogle stykker, vi gerne vil låne ud. For socialdemokratiets vedkommende ligger det således, at der ved festlige lejligheder slås op i de lærebøger, jeg her taler om. Jeg tænker her på den afgæede økonomiminister, som her fra talerstolen lige før juleferien på en særdeles begavet måde gav udtryk for sit